

Sygn. akt I ACa 336/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogdan Wysocki
Sędziowie:	SA Mikołaj Tomaszewski SA Bogusława Żuber /spr./
Protokolant:	st. sekr. sądowy Sylwia Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2012 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w I.

przeciwko **P. R. i W. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt IX GC 438/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki 5600 zł (pięć tysięcy sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/Bogdan Wysocki /-/Bogusława Żuber /-/Mikołaj Tomaszewski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 lutego 2012r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, uwzględniając w całości powództwo V. z siedzibą w I., zasądził od pozwanych P. R. i W. W. solidarnie na rzecz Huty (...) SA w W. 200.470,90 zł z ustawowymi odsetkami od 14 czerwca 2011r. do dnia zapłaty, a także zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki 17.241 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcia oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych.

P. R. oraz W. W. od dnia 30 sierpnia 2001r. są członkami zarządu Huty (...) SA.. Zgodnie z § 9 ust. 1 statutu Huty (...) obowiązującego w dniu 27 czerwca 2008r. wszystkie akcje spółki były akcjami zwykłymi na okaziciela

i nie podlegały zamianie na akcje imienne. Statut stanowił też, że w miejsce dokumentów akcji spółka wydawała akcjonariuszom świadectwa depozytowe, które były wyłącznymi dokumentami stwierdzającymi uprawnienia do rozporządzania akcjami i wykonywania innych praw związanych z akcjami (§ 9 ust. 2).

W dniu 15 stycznia 2008r. powódka zakupiła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. 419.684 akcje na okaziciela. W ramach zawartej umowy sprzedawca przekazał (...) SA świadectwa depozytowe na nabyte akcje. (...) sp. z o.o. przekazała powódce pisemne oświadczenie K. Z. z dnia 17 stycznia 2008r. o sprzedaży posiadanych przez nią akcji na rzecz J. G., oświadczenie J. G. z dnia 17 stycznia 2008r. o wniesieniu tych akcji do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a także oświadczenie zarządu (...) sp. z o.o. z dnia 21 stycznia 2008r. o sprzedaży akcji powódce.

W dniu 21 stycznia 2008r. powódka zawiadomiła zarząd Huty (...) SA o dokonanej transakcji załączając do pisma kopie posiadanych przez siebie świadectw depozytowych oraz notarialnie poświadczone pisemne oświadczenia.

(...) sp. z o.o. przesała H.(...). (...) SA pisemne oświadczenia K. Z., J. G. oraz zarządu spółki o sprzedaży przedmiotowych akcji i ostatecznym ich nabyciu przez powódkę.

W dniu 4 czerwca 2008r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ukazało się ogłoszenie o zwołaniu na dzień 27 czerwca 2008r. walnego zgromadzenia Huty (...) SA, przy czym w ogłoszeniu tym zawarto informacje, że w zgromadzeniu mogą brać udział akcjonariusze wpisani do księgi akcyjnej Huty (...) SA na co najmniej tydzień przed terminem zgromadzenia.

Powódka dopełniła wszelkich formalności niezbędnych do udziału w walnym zgromadzeniu, niemniej jednak pełnomocnicy powódki nie zostali do niego dopuszczeni.

W dniu 8 października 2008r. powódka wytoczyła przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze powództwo przeciwko Hucie (...) SA o stwierdzenie nieważności uchwał walnego zgromadzenia, które odbyło się w dniu 27 czerwca 2008r. Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2009r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze stwierdził nieważność zaskarżonych uchwał. Złożona przez stronę pozwaną apelacja od wyroku została odrzucona na skutek nieuiszczenia opłaty sądowej.

W związku z prowadzeniem opisanego powyżej postępowania od Huty (...) SA została zasądzona na rzecz (...) SA kwota 28.337,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów. Kwota powyższa została przez H. zapłacona 24 marca 2010r.

W dniu 10 grudnia 2008r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ukazało się kolejne ogłoszenie o zwołaniu na dzień 5 stycznia 2009r. nadzwyczajnego walnego zgromadzenia, przy czym podobnie jak wcześniej w ogłoszeniu tym zawarto informacje, że w zgromadzeniu mogą brać udział akcjonariusze wpisani do księgi akcyjnej Huty (...) SA na co najmniej tydzień przed terminem zgromadzenia.

Pełnomocnicy powódki ponownie nie zostali dopuszczeni do udziału w zgromadzeniu. W dniu 22 stycznia 2009r. powódka oraz Z. L. wytoczyli przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze powództwo przeciwko Hucie (...) SA o stwierdzenie nieważności uchwał walnego zgromadzenia, które odbyło się 5 stycznia 2009r. Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2009r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze stwierdził nieważność zaskarżonych uchwał. Apelacja złożona przez stronę pozwaną została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 grudnia 2009r.

W związku z prowadzeniem opisanego postępowania od Huty (...) SA została zasądzona na rzecz (...) SA kwota 2.377,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed sądem I instancji oraz 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu przed sądem II instancji. Takie same kwoty zostały zasądzone na rzecz Z. L.. Wobec faktu, że należność powyższa nie została dobrowolnie uiszczona, wszczęto postępowanie egzekucyjne. Na skutek tego postępowania komornik sądowy przyznał wierzycielom 150,00 zł tytułem kosztów zastępstwa występującego w sprawie rady pranej i ogółem przekazał na rzecz skarżących 4.904,00 zł (2.377,00 x 2 + 150 zł). Nadto komornik ustalił koszty postępowania w wysokości 417,56 zł i wyegzekwował je od spółki. Kwota 540,00 zł tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu przed Sądem II instancji została rozliczona przez powoda z dobrowolnej wpłaty dokonanej

przez Hutę (...). (...) SA w dniu 4 lutego 2010r. Huta (...) SA uiściła również opłatę sądową od apelacji w łącznej wysokości 4.000,00 zł.

5 czerwca 2009r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ukazało się ogłoszenie o zwołaniu na dzień 30 czerwca 2009r. zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy Huty (...) SA także z informacją, że w zgromadzeniu mogą brać udział akcjonariusze wpisani do księgi akcyjnej Huty (...) SA na co najmniej tydzień przed terminem zgromadzenia.

Pełnomocnicy powódki nie zostali i tym razem dopuszczeni do udziału w zgromadzeniu. Pozwem z 30 lipca 2009r. powódka wystąpiła do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze o stwierdzenie nieważności uchwał walnego zgromadzenia Huty (...) SA, które odbyło się 30 czerwca 2009r. Wyrokiem z dnia 16 października 2009r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze stwierdził nieważność zaskarżonych uchwał. Wniesiona przez stronę pozwaną apelacja została odrzucona na skutek braku opłaty sądowej.

W związku z prowadzeniem opisanego powyżej postępowania od Huty (...) SA została zasądzona na rzecz (...) SA kwota 21.257,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, którą H. uiściła w dniu 21 kwietnia 2010r.

8 kwietnia 2008r. Huta (...) SA. wytoczyła (...) SA powództwo o ustalenie, że (...) SA na dzień 21 stycznia 2008r. nie była jej akcjonariuszem. Wyrokiem z 25 lipca 2008r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił powództwo. Apelacja Huty została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 5 lutego 2009r., zaś postanowieniem z 27 listopada 2009r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej.

W związku z prowadzeniem opisanego powyżej postępowania Huta (...) SA poniosła koszty opłaty od pozwu wynoszącej 30.000 zł, opłaty od apelacji w takiej samej wysokości oraz opłaty od skargi kasacyjnej wynoszącej 7.500 zł (3/4 opłaty zwrócono po odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania).

Nadto od Huty (...) SA została zasądzona na rzecz powódki kwota 14.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (7.217 zł – postępowanie przed sądem I instancji, 5.400 zł – postępowanie przed Sądem Najwyższym). Z uwagi na brak dobrowolnej zapłaty, w postępowaniu egzekucyjnym komornik sądowy przyznał dodatkowo wierzycielom 598,14 zł tytułem kosztów zastępstwa występującego w sprawie radcy prawnego i łącznie przekazał na ich rzecz 13.215,14 zł. Nadto komornik ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 2.114,20 zł i wyegzekwował je od spółki. Przelewem z 4 lutego 2010r. Huta (...) SA uiściła na rzecz powódki 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Pismem z dnia 6 listopada 2008r. oraz z 11 marca 2009r. powódka wystąpiła do H.(...). (...) SA z żądaniem wydania dokumentów akcji. Dokumenty te nie zostały spółce wydane. Wobec tego 22 czerwca 2009r. powódka wystąpiła do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z pozwem o wydanie dokumentów akcji. Wyrokiem z dnia 14 października 2009r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze nakazał Hucie (...) SA wydanie powódce dokumentów akcji na okaziciela. Złożona przez stronę pozwaną apelacja od tego wyroku została odrzucona na skutek nieuiszczenia opłaty sądowej.

W związku z prowadzeniem opisanego powyżej postępowania od H.(...) (...) SA sąd zasądził na rzecz (...) SA 56.386 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Kwota powyższa została uiszczona 22 kwietnia 2010r. Pismem z 10 maja 2011r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanych do dokonania dobrowolnej zapłaty na rzecz H.(...). (...) SA kwot objętych niniejszym pozwem W odpowiedzi z dnia 19 maja 2011r. pozwani odmówili dokonania zapłaty.

Sąd Okręgowy jako postawę prawną odpowiedzialności odszkodowawczej członków zarządu spółki akcyjnej wobec spółki z tytułu nienależytego sprawowania mandatu wskazał przepis art. 483 k.s.h., uznając, że w przedmiotowej sprawie zaszyły przesłanki w nim przewidziane. Jednocześnie legitymacja czynna powódki do dochodzenia roszczeń na rzecz spółki uzasadniona jest treścią art. 486 k.s.h. przewidującego tzw. actio pro socio.

Działania pozwanych były sprzeczne z przepisami art. 406 § 2 oraz art. 407 § 1 k.s.h., a także regulacjami § 9 statutu spółki. Wszystkie te działania, skutkujące procesami sądowymi, a także wszczęcie i prowadzenie procesu przeciw

powódce były oparte na nieuprawnionym kwestionowaniu praw właścicielskich powódki, a wobec podwyższonego poziomu staranności wymaganego od członków zarządu, były również zawinione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 oraz art. 109 § 2 k.p.c.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżyli w całości pozwani zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania:

- art. 479¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanych o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron,

- art. 479¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 227, art. 232 k.p.c. i art. 299 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona pozwana na rozprawie w dniu 13 grudnia 2012r. dokonała rozszerzenia tezy dowodowej opisanej w odpowiedzi na pozew oraz że w powyższym zakresie złożyła nowy wniosek dowodowy skutkujący jego oddaleniem,

- art. 479¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 i art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione oddalenie wniosków o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. W., H. M., M. S. i A. M.,

- art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez nieuzasadnione pominięcie w ustaleniach faktycznych okoliczności wynikających z twierdzeń strony pozwanej przytoczonych w odpowiedzi na pozew,

- art. 233 k.p.c. przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i błędne przyjęcie, że akcje na okaziciela zostały wydane a następnie zdeponowane w spółce,

- art. 236 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 224 § 1 k.p.c. i 233 k.p.c. przez brak pozytywnych rozstrzygnięć Sądu I instancji w zakresie postępowania dowodowego – tj. w przedmiocie dopuszczenia poszczególnych dowodów z dokumentów zarówno strony powodowej jak i strony pozwanej,

- art. 328 § 2 k.p.c. i art. 245 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie okoliczności związanych z ustaleniem winy po stronie pozwanych oraz brak wskazania dowodów w powyższym zakresie,

oraz

naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 483 k.s.h. w zw. z art. 355 § 2 k.c. poprzez uznanie, że w zakres należytej staranności członków zarządu zalicza się wymóg znajomości prawa i prawidłowego jego stosowania,

- art. 483 k.s.h. w zw. z art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że koszty procesu poniesione przez Hutę (...) SA stanowią szkodę powstałą w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z zachowaniem pozwanych,

- art. 483 k.s.h. w zw. z art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 2, art. 4, art. 6 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych poprzez przyjęcie, że zlecenie radcy prawnemu sporządzenia opinii prawnej nie jest wystarczające dla wykazania braku winy po stronie pozwanych,

- art. 483 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 i ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez brak rozważenia i uwzględnienia interesu reprezentowanej przez pozwanych spółki,

- art. 483 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt. 2,5, i 7 i art. 9 ut. 3 oraz art. 13 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez brak rozważenia i uwzględniania przy wyrokowaniu interesu reprezentowanej przez pozwanych spółki,

- art. 483 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 304 § 1 pkt. 5 k.s.h. w zw. z art. 2 k.s.h i w zw. z art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez niezastosowanie reguł wykładni statutu spółki i ograniczeniu wywodu do nieuzasadnionego stwierdzenia, że literalne brzmienie postanowienia § 9 statutu spółki w kontekście art. 406 § 2 k.s.h oraz art. 407 § 1 k.s.h. nie budzi wątpliwości,

-art. 483 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 402 i w zw. z art. 406 k.s.h. poprzez brak rozważenia i uwzględnienia przy wyrokowaniu okoliczności, że pozwani jako członkowie zarządu nie mieli wpływu na dopuszczenie do udziału w Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy konkretnych podmiotów,

- art. 486 § 1 k.s.h w zw. z art. 343 k.s.h. i art. 316 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie w zakresie zbadania czynnej legitymacji procesowej powódki zarówno w chwili wytaczania powództwa jak również w chwili zamknięcia rozprawy,

- art. 483 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. poprzez uznanie za obowiązek naprawienia szkody w postaci kosztów procesów – w sytuacji gdy ostateczne rozstrzygnięcia i przesądzenie statusu (...) SA jako akcjonariusza Huty (...) SA nastąpiło dopiero z dniem 27 listopada 2009r. – w następstwie odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wnieśli o rozpoznanie oddalonych przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uzupełnienie postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne i wyprowadził z nich niewadliwe wnioski prawne, które to ustalenia i wnioski sąd odwoławczy podziela, czyniąc je podstawą własnego rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności nieuzasadnione w przeważającym zakresie okazały się zarzuty naruszenia prawa procesowego, jak i w całości zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego, trzeba zgodzić się z sądem I instancji, że zgłoszone przez pozwanych wnioski dowodowe w większości nie zmierzały do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 kpc) bądź były sprekludowane. Ocena powyższa nie mogła jedynie być podzielona przez sąd odwoławczy w zakresie dowodu z przesłuchania stron, który to dowód został powołany w odpowiedzi na pozew, a którego przeprowadzenie było istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Uwzględniając zasadność tego zarzutu apelujących, Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe przez dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z jego ograniczeniem do przesłuchania pozwanych w celu ustalenia czy podejmowane przez nich decyzje procesowe w stosunku do powódki, po nabyciu przez nią akcji Huty (...) SA, mieściły się w granicach staranności wynikającej z zawodowego charakteru działalności pozwanych. Przeprowadzenie jednak tego dowodu w niczym nie zmieniło ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, ani nie pozwoliło na ustalenie braku winy pozwanych w powstaniu szkody, której naprawienia domagała się powódka. Pozwani bowiem nie przedstawili żadnych takich okoliczności, które uwiarygodniłyby ich wątpliwości związane ze statusem powodowej spółki jako akcjonariusza Huty (...) SA.. Powoływanie się zaś na to, że również przed 2008 rokiem istniał wymóg wpisu do księgi akcyjnej dla udziału w walnym zgromadzeniu było wręcz sprzeczne z przedłożonymi przez powódkę wydrukami z Monitora Sądowego i Gospodarczego, w których wymóg ten występuje dopiero po nabyciu akcji przez powodową spółkę.

Również powoływanie się przez pozwanych na zasięgniętą opinię radcy prawnego K. K., nie usprawiedliwia ich wątpliwości związanych ze statusem powodowej spółki jako akcjonariusza Huty (...) SA.. Jakość tej opinii, przyjęta

argumentacja i sformułowane wnioski, znacznie odbiegają od poziomu wymaganego dla dokumentu, na podstawie którego może podejmować doniosłe decyzje zarząd spółki handlowej. Sporządzona opinia składa się w dużej mierze ze skopiowanych fragmentów komentarzy i orzecznictwa, które w żaden sposób nie przystają do przyjętej tezy. Argumentacja opinii jest zatem niekonsekwentna, nieprzekonująca, natomiast sam wywód niespójny i nie stanowi poparcia dla sformułowanego wniosku końcowego.

Uwzględniając powyższe brak podstaw do podzielenia zarzutu naruszenia art. 2, art. 4, art. 6 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 6 VII 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. 2010, nr 10, poz. 65, tekst jednolity ze zmianami).

Sam bowiem status zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), nie może być wystarczający dla członka zarządu spółki handlowej, który może prowadzić do bezkrytycznego przyjęcia rezultatów jego pracy. Podstawą przyjęcia za wiarygodną jakiegokolwiek opinii winna być jej rzetelna i wyczerpująca argumentacja, stanowiąca oparcie dla sformułowanych wniosków, czego niewątpliwie w opinii, na którą powołują się pozwani zabrakło.

Również nieuzasadnione okazały się pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego w tym zarzut nierozpoznania istoty sprawy w przedmiocie winy pozwanych, a zarzut braku rozstrzygnięcia w zakresie dopuszczenia dowodów z dokumentów, z których w istocie dowód został przeprowadzony, poza uchybieniem procesowym, nie miał wpływu na wynik sprawy.

W prawidłowo zatem ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji bez naruszenia art. 483 § 2 k.s.h. zasadnie przyjął, że należyta staranność wymaga od członków zarządu znajomości obowiązującego prawa (patrz wyrok SN z dnia 17 III 1993r., III CRN 77/93, OSNC 1994, nr 3, poz. 69), przy czym decyzje zarządu mogą opierać się na analizie problemu dokonanej przez pracowników spółki lub podmioty zewnętrzne, dysponujące konieczną wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem.

Oczywiste przy tym jest, że samo powierzenie problemu osobie zajmującej się zawodowo określoną domeną i posiadającej stosowne wykształcenie nie jest jednoznaczne z dochowaniem należytej staranności. Członek zarządu, mając bowiem kompetencje do prowadzenia spraw spółki, nie może przerzucać odpowiedzialności za podejmowane decyzje na osobę mu podległą, czy działającą na jego rzecz (patrz. R. Szczęsny, Odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu, Prawo Spółek 2007, nr 3, s. 23).

Wobec tego uwzględniając argumenty wynikające z uzasadnienia zaskarżonego wyroku poszerzone o przedstawione wyżej należało uznać, że sąd I instancji bez naruszenia art. 483 § 2 k.s.h. i art. 355 § 2 k.c. zasadnie uznał, że pozwani w swoich działaniach nie dochowali wymaganego miernika szczególnej staranności przy wykonywaniu powierzonych obowiązków.

Wbrew też stanowisku apelujących zachowanie pozwanych łączy z powstałą szkodą adekwatny związek przyczynowy. Szereg działań podjętych w celu uniemożliwienia powódce udziału w walnych zgromadzeniach akcjonariuszy, odmowa wydania akcji spółki oraz wytoczenie powództwa o ustalenie w sytuacji gdy treść statutu nie dawała ku temu podstaw, skutkowały ponoszeniem przez spółkę kosztów zbędnych postępowań sądowych. Naturalną zaś reakcją powódki było wytaczanie powództw o stwierdzenie nieważności uchwał podjętych z pominięciem jej udziału w walnych zgromadzeniach akcjonariuszy, niezależnie od tego, czy akceptowała treść tych uchwał.

Brak też podstaw do usprawiedliwienia działania członków zarządu w zakresie wytoczenia powództwa o ustalenie w sytuacji, gdy wątpliwości dotyczące skutecznego przejścia własności akcji na powódkę nie były uzasadnione, a raczej stanowiły odpowiedź na potrzebę odsunięcia konkurencyjnej spółki od działalności Huty (...) SA wbrew obowiązującemu prawu.

W przypadku występowania konfliktu interesów akcjonariuszy, profesjonalny członek zarządu winien zachować obiektywizm, nie stosując naruszających statut i przepisy prawa środków dyskryminujących któregokolwiek z akcjonariuszy. Pozwani zatem nie tylko od momentu wydania pierwszego prawomocnego wyroku, lecz we wszystkich

działaniach dotyczących powodowej spółki, które są przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, nie wykazali wymaganej staranności.

Nie można też podzielić zarzutu apelujących co do naruszenia przez Sąd I instancji przepisów ustawy z dnia 16 IV 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. 2003r., nr 153, poz. 1503 ze zm.) oraz ustawy z dnia 16 II 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.).

Pierwsza z ustaw reguluje bowiem, zgodnie z jej art. 1, kwestię zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, przyznając przedsiębiorcy katalog roszczeń w wypadku dokonania przez inną osobę czynu nieuczciwej konkurencji. Roszczenia przewidziane w tej ustawie w żadnym stopniu nie przystają do przedmiotowego sporu, a zatem wręcz niezrozumiały jest zarzut naruszenia przepisów tej ustawy.

Druga z wymienionych ustaw dotyczy zasad i trybu przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję, przy czym jest to ochrona publiczno – prawna, uzasadniająca ewentualną ingerencję organów państwa w sferę działalności gospodarczej i także nie mogłaby mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie doszło także do naruszenia art. 304 § 1 pkt 5 i art. 2 k.s.h. w zw. z art. 65 § 1 i 2 kc.

Apelujący zarzucili błędną wykładnię postanowień statutu spółki, która w ich ocenie powinna prowadzić do wniosku o imiennym charakterze akcji Huty (...).

Wykładnia postanowień statutu spółki powinna być dokonywana w odróżnieniu od innych czynności prawnych, drogą wykładni obiektywnej, zbliżonej do wykładni aktów prawnych.

Ze względu na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa obrotu za prawnie doniosłe należy uznać typowe znaczenie użytych w tekście statutu słów, które uwzględniając zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (art. 65 § 1 kc) – może im przypisać przeciętny uczestnik obrotu prawnego (wyrok SN z dnia 24 X 2007r., IV CSK 260/07, OSNC – 2D 2008/3/87).

Z tego względu, podczas gdy w § 9 ust. 1 statutu wskazano, że akcje spółki są akcjami zwykłymi na okaziciela i nie podlegają zamianie na akcje imienne, odwoływanie się do treści ust. 2 tego przepisu nie mogło doprowadzić do wniosków przeciwnych.

Zapis § 9 ust. 1 statutu określa rodzaj akcji w sposób kategoryczny, odwołując się do pojęć użytych w art. 304 § 1 pkt 5 k.s.h., co przy uwzględnieniu potrzeby wykładni wyżej sprecyzowanej, nie mogło prowadzić do wniosku o imiennym charakterze tych akcji.

Nie można również zgodzić się z zarzutem apelujących w zakresie naruszenia art. 402 i 406 k.s.h., wywodzonym z braku wpływu pozwanych na dopuszczenie do udziału w walnym zgromadzeniu poszczególnych akcjonariuszy.

Przepis art. 399 § 1 k.s.h. przyznaje wręcz zarządowi kompetencje do zwołania walnego zgromadzenia, wskazując, że oznacza to również odpowiedzialność za ten proces.

W przypadku zatem powstania szkody w związku z nieprawidłowym zwołaniem, osoby zobowiązane ponoszą odpowiedzialność na podstawie art. 483 k.s.h. (patrz A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 301 – 633 ustawy z dnia 15 września 2000r. Kodeks spółek handlowych – Dz.U. 00.94.1037, Lex/el., 2012).

Niewątpliwie zaś jest, że nieprawidłowością przy zwoływaniu walnych zgromadzeń w niniejszej sprawie, był wymóg wpisu do księgi akcjonariuszy na tydzień przed zwołaniem zgromadzenia, który nie znajdował poparcia w przepisach kodeksu spółek handlowych.

Wreszcie nieuzasadniony okazał się także zarzut braku legitymacji czynnej powódki. Status akcjonariusza powodowej spółki był przedmiotem sporu w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze pod sygn. V Gc 26/08,

w której został pozytywnie przesądzony. Wniesioną w tej sprawie apelację oddalił Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 5 II 2009r.

W przedstawionym stanie rzeczy wobec bezzasadności apelacji należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach oparte zostało na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

/-/B. Wysocki /-/ B. Żuber /-/ M. Tomaszewski